

Sultan Mehmed, Konstantiniye'yi ele geçirmek suretiyle "müjdeli emîr" olmak ve Osmanlı Asya'si ile Avrupa'sini birbirine bağlayıp devletin tabii sınırlarını, coğrafi ve siyasi birliğini sağlamak istiyordu. **Hammer**, hükümdara bu düşünceyi gerçekleştirme imkanını veren olayları şu ifadelerle dile getirir:

"Bizans İmparatoru Kostantin, mevsimsiz olarak ve maharetsizce bir hareketle, pâdisahın fetih arzusunu hemen uygulamasını taciil (sür'atlendirecek) edecek davranışlarda bulundu. Sultan İkinci Mehmed, Anadolu'da, İbrahim Bey tarafından saçılmış olan nifak tohumlarını gidermeye çalıştığı sırada, Bizans elçileri ordugaha gelerek Orhan'a tahsis edilmiş olan akçanın hemen ödenmesini istemişler ve belirtilen paranın iki misli olarak verilmeyecek olması halinde, sehzâdenin serbest bırakılacağını tehdit edici bir dille beyan etmişlerdi. " Bu neviden bir hareket, bir bakıma Fâtih'i tehdit ediyordu. Öyle anlaşıyor ki, bu tehdidin sonu da gelmeyecekti. Zira işi santaja kadar götürmek demek olan bu istek, Osmanlıları devamlı surette rahatsız edecekti. Gerçekten, Karaman seferi esnasında İmparator Kostantin ve senato, bu seferi fırsat bilerek gönderdiği elçilerle Sehzâde Orhan'a verilen tahsisatın arttırılmasını ve sayet bu yapılmazsa sehzâdeyi Rumeli'ye salıvereceğini de tehdit olarak bildirmekte idi. Gelen elçilerin önce vezir-i azami görerek arzularını bildirmeleri, protokol gereği olduğundan elçiler, imparatorun tekliflerini Halil Pasa'ya bildirdiler.

Bu tekliflere göre imparator, İstanbul'da bulunan Sehzâde Orhan'ın her sene verilmekte olan tahsisatının, masraflarını karşılayamamasından dolayı arttırılmasını istemekte, sayet bu teklifi kabul edilmeyecek olursa adı geçen sehzadeyi Rumeli'ye salıvereceğini tehditkarâne bir şekilde bildirmekte idi. **Bunu öğrenen Halil Pasa**, henüz imzasi kurumayan ahde muhalif hareketlerinden dolayı ağır sözler söyleyerek elçileri tehdit ettikten sonra:

"Şimdi Anadolu'ya sefer ettiğimizi ve Frikyâ'da bulduğumuzu gördüğünüzden istifade ederek, âdetiniz olduğu üzere uydurduğunuz sözlerle bizi korkutmak istiyorsunuz. biz çocuk değiliz, elinizden ne gelirse yapınız. Orhan'ı Trakya'ya pâdisah yapmak istiyorsanız hiç durmayın. Macarları da getirmek istiyorsanız dâvet ediniz. Yalnız sunu biliniz ki hiç bir şeye muvaffak olamayacaksınız. Aksine ellerinizdekini de kaybettersiniz. Mamafih söylediklerinizi pâdisahıma arzedeceğim. O, ne der ve nasıl arzu ederse o olacaktır " diyerek durumu Sultan Mehmed'e bildirir. Hükümdar, imparator ve senatonun bu istekleri karşısında hiddetlenecektir. Fakat uygun zamanı beklediği için elçileri güler yüzle karşılar. Onlara, yakın zamanda Edirne'ye döneceğini ve orada görüşerek arzularını yerine getireceğini söyledikten sonra onları tatlı dil ve ümitli bir şekilde geri gönderdi.

İmparatorun, Sultan Mehmed'i tahrik eden bu istekleri ve elçilerin söyledikleri, Bizans tarihçisi **Dukas**

tarafından tafsilatlı bir şekilde şu ifadelerle nakledilir:

"Budala Bizanslılar, iyi düşünmeden, boş bir fikir ortaya atarak Mehmed'e elçiler gönderdiler. Âdet olduğu üzere elçiler, söyleyeceklerini önce vezire söylerlerdi. Bu elçiler vezire dediler ki: "İmparator Konstantinos her sene kendisine verilmekte olan 300 bin akçayı almaya razı olmuyor. Sizin pâdisahiniz gibi, Osmanogullarından olan Sehzâde Orhan, kemal çağına ermiş bir gençtir. Her gün birçok kimse kendisine gelerek, ona "emîr" diye hitab ediyor ve kendisini pâdisah ilan etmek istiyorlar. Orhan ise bunlara ihsanlarda bulunmak ve kendilerine hediyeler vermek istiyor ise de, parası olmadığından ve para istemek için müracaat edecek başka bir yeri bulunmadığından imparatora başvuruyor. Ya tahsisati iki misline iblag ediniz veya Orhan'ı serbest bırakacağız. Osmanogullarını beslemeye mecbur değiliz. Bunların, beytûlmaldan infak olunmaları gerekir. Orhan'ın, tarafımızdan vaki olan tevkifi ve sehirden dışarı çıkmaması için aldığımız tedbirler yeterlidir. "

Halil Pasa, bunları ve daha başka sözleri dinledikten ve Pâdisah Mehmed'e söylemek üzere imparator ve senatonun bu tekliflerini duyduktan sonra, elçilere bunları söyledi: **Ey akılsız ve sakin Bizanslılar! Tasavvurlarınızdaki şeytanlıkları çoktan bilirdim. Bu bildiklerinizi unutun... Daha dün denecek derecede yakın bir zamanda sizinle yeminle teyid olunmuş ahitnâmeyi yaptık ve diyebiliriz ki, mürekkebi henüz kurumamıştır. Şimdi ise Anadolu'ya sefer yaptığımızı ve Frikyâ'da bulduğumuzu gördüğünüzden faydalanarak, âdetiniz olduğu üzere uydurduğunuz korkulukları bize göstermek suretiyle bizi ürkütmek istiyorsunuz. Biz, fikir ve kudretten mahrum çocuk değiliz. Elinizden ne gelirse yapınız. Orhan'ı Trakya pâdisahi yapmak isterseniz hiç durmayın. Macarları Tuna'dan bu tarafa geçirtmeyi düşünüyorsanız onlar da gelsinler. Siz de daha önce kaybettiğiniz yerleri geri almak için taarruza geçmek isterseniz bunu da yapınız. Yalnız bunu biliniz ki, bunlardan hiç birine muvaffak olamayacaksınız. Aksine ellerinizde bulunanı da kayb edersiniz. Mamafih, söylediklerinizi pâdisahıma arzedeceğim, o ne arzu ederse o olacak.**

Mehmed, basvezir ile elçiler arasında konuşulan yukarıdaki hususları duyunca çok hiddetlendi. Ancak bunu belli etmedi. Bizans elçilerini kabul ederek, bunlara dedi ki: "**Az zamanda Edirne'ye dönmek niyetindeyim. Oraya geliniz, imparatoru ve sehre ait bütün hususları orada bana söyleyiniz. İstenilen her şeyi vermeye hazırım.**" Mehmed bu sözleri ve daha buna benzer tatlı sözler söyleyerek bunlara yol verdi. Birkaç gün sonra Bogazi geçip Edirne'ye gelen Mehmed, Karasu civarında bulunan köylere, sâdik kölelerinden birini göndererek imparator için tahsis olunan iradin (gelirin) verilmesini yasakladı. Bu gelirin tahsiline memur olanları ve buna nezaret edenleri oradan kovdu. Bu suretle sadece bir

sene bu gelir alınmis oldu.

"